

Pünkösd 2025. 06. 08. Tóvárosi kistemplom

Lekció: ApCsel 2,22-36; Textus: ApCsel 2,32b: „Tanúi vagyunk”

Ünneplő Gyülekezet! Kedves Testvéreim!

Mennyire vagyunk Krisztus tanúi? Mert amennyire tanúi vagyunk Jézusnak ebben a világban, annyira fogjuk megérteni és átélni az első pünkösd csodáját. A kérdés megértéséhez fel kell ismernünk, hogy miért is kell tanúskodnunk? Milyen tárgyalásnak vagyunk a része?

Az Isten által jónak és tökéletesnek teremtett világban, az örökkévaló és boldog életre teremtett ember fellázadt a Teremtő akarata ellen és a teremteny, azaz önmaga és mások imádására vállalkozott, mondván: **jobb lesz így**. Jobb lesz Isten nélkül. Jobb lesz engedelmesség nélkül. Jobb, édesebb, gyönyörűbb lesz a szabadság Isten nélkül. **A világ perbe szállt Istennel szemben a Kísértő felbujtására, aki ebben a perben ügyészként folyamatosan támadja Isten hozzánk való szeretetét és tökéletes jóságát:** Ha ennyi szenvedés van a világban, hol van a JÓIsten? Ha ennyi nyomorúság éri az életedet, hol van az Isten, aki azt mondja, szeret? Ha ilyenek a keresztyének, a reformátusok, a tatai gyülekezet, akkor minek van rá szükséged? Hagyd ott őket! Sokszor visszatérő kérdések ezek az Isten szeretetét és jóságát vitató perben.

Másik oldalon is van egy kiváló ügyvéd, Jézus Krisztus. Aki életével mutatta be a valóságot, az igazságot: lázadásunk eredménye, hogy nem Isten az életünk alapja, alfája és ómegája, hanem csak egy epizódistája, emiatt egyre jobban sorvadunk kívül és belül. Jézus azonban megmutatja Isten válaszát is: nem mondott le rólunk minden lázadásunk ellenére sem és a teremtett világ feletti igényéről sem, ezért Ő lépett felénk, Ő kezdte el a békéltetés szolgálatát, Önmagát adta ítéletre, bár Bennünket kellett volna büntetni: *Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen!*

Erről tanúskodik Péter az első pünkösd alkalmával. Tanúvá válik. Erre hív Bennünket Isten a világban, a családunkban, a személyes életünkben folyó állandó perben, hogy **merjünk kiállni Isten jósága és szeretete mellett, mert a Jézus Krisztusról szóló bizonyágtétel ezt jelenti.**

De hogyan lehetünk tanúvá? Itt válik Pünkösd ünnepe kulcsfontosságúvá: Isten Lelke tehet azzá egyedül. Nélküle csak tagadók, árulók és bűnrészesek vagyunk. Kemény szavak, de nézzük Péterék esetét. Nagypénteken Jézust a főpap házába vitték és kihallgatták. Péter ott volt a tűz körül a többiekkel és megkérdezték: Te ismered Őt, mármint Jézust. És letagadta... háromszor... Ott van Júdás, aki eladja 30 ezüstért, ezzel elárulva mesterét. **Mindkét eset a világ nagy**

perében a tanúságban való elbukás: nem ér annyit Isten szeretete és jósága, hogy mindent feladjak érte. Így már értjük, aki nem tanú, az bűnrészes. Az továbbra is támogatja azt a rendszert, amely Isten jóságát és jogos uralmát megkérdőjelezi.

Tanúkká csak a Lélek által lehetünk. Egy baj van, mi lelketlenek vagyunk... Péter prédikációjában nem véletlenül fogalmaz így, generálisan, minden emberre értelmezhető módon: „*Megöltétek*”. Péter tudja, hogy ez nem csak a tömegről szól, róla is, minden emberről. Lelketlenek vagyunk, egymáshoz, Istenhez. Képesek vagyunk gyűlölni azt, akit előtte szerettünk. Képesek vagyunk feláldozni azt, aki segíteni akar nekünk. Lelketlenségünk miatt képtelenek vagyunk a tanúságra, mert hiteltelenné tesszük a szavainkat. Vajon nem ezért erőtlén ma az egyház, egyházunk, református egyházunk igehirdetése, tanúságtétele a világban, országunkban?

Mégis, mi történik, mi tesz az Isten, amikor mindenki elhagyja, senki sem tanúskodik mellette, mert nincs bennünk a Szentlélek? Saját Lelkét adja oda. Ismerjük a történetet, **ott a kereszten, Jézus kilehelte a Lelkét.** Odaadta önmagát, hogy a lelketlenségünk ítélete, mely lázadásunkból fakadt, ne minket sújtsón. **Pünkösdkor pedig elküldi Lelkét,** hogy az addig tétlen, passzív, bűnrészes tanítványokat és hitvallókká váljanak és bátran szóljanak Isten jósága és szeretete mellett, hogy ez a hiteles tanúságtétel az evangélium által, Krisztushoz vezessen.

Mennyire vagyunk Krisztus tanúi, Testvéreim? Hiszem, hogy lehetnénk jobban, odaszántabban, hatásosabban. Isten gondviselő szeretetének fogom fel, hogy szeptemberbe a gyülekezetből 10-en elkezdtünk egy képzést, melyről jövőhéten a gyülekezeti napon, a templomban még többet hallhattok majd. Prédikációkban, újságunkban már említettem, ennek a címe: **Tanúim lesztek!** Ez sok információval is gazdagította a résztvevőket, de még hatásosabb a transzformációs, azaz életformáló hatása. Az egyik gyülekezeti tagunkról szeretnék mesélni, név nélkül.

Miközben készültem a mai napra és Isten üzeneteket helyezett a szívemre, érdekes módon talákoztam az említett testvérrel és később, egy másik szituációban a feleségével is. Érdekes volt, hogy mindkét találkozásban egy dolog jelent meg: Isten Lelke munkálkodik, tanúságunknak hatása van. Emberünk elmondta, hogy a munkahelyén volt egy spontán bizonyágtétele ebédnél, ahol az egyik kollégájának tehetett bizonyágot Isten szeretetéről, bár ő maga nem gyülekezeti ember. Ismertem előtte is, profi szakember, nem vitte be a munkahelyére a személyes dolgokat. De Isten Lelke személyessé tette számára a munkahelyét és az ott élőket is! Majd a feleség megjegyzése ütött fülön, ahol párja nem volt jelen. Amikor is elmondta, hogy régen a férje az ő munkahelyi eseteire mindig csuklóból adott választ, most azonban nem ezt teszi, hanem szeretettel

meghallgatja és nem ítélkezik, hanem támogató jelenléttel segíti. Mint mondta, ez Isten szeretetének tanúsága. **Hiszem, hogy nem a képzés, nem is az igyekezete, hanem Isten Lelke tette őt is tanúvá.** Mert amikor tanúvá válunk a Lélek által, akkor hatással lesz ránk és a környezetünkre is. Isten országa így ér el másokat, rajtunk keresztül, a szeretetünkön keresztül, a szolgálatunkon keresztül. **Az első pünkösöd erre mutat rá: nincs más út, csak a tanúság útja, a Lélek által.** Gyertek, erősödjünk meg elhívásunkban az úrvacsorai közösségben! Ámen!